

Проф. д-р Константин Майл (Prof. Dr. Konstantin Meyl)

Двигател за вода, съдържащ озон

Работа на машините без CO₂

Въпроси

Водата заема важно място в търсенето на алтернативно "гориво". Като екологично чиста субстанция тя е налична в достатъчни количества. Това се отнася както за водата като гориво, така и за отделяния воден газ при отработените газове, който повишава влажността на въздуха или когато образува дъждовни капки.

Това поражда редица въпроси:

1. Как се образуват облаците?
2. Защо влагата се натрупва на височини над около 1000 м?
3. Защо газът е относително стабилен при минусови температури?

Засега следните въпроси за мълниите и гръмотевиците остават напълно без отговор:

4. При какви условия се развива гръмотевичната буря?
5. и как се развива гръмотевицата?

На следващите въпроси може да се отговори едва впоследствие:

6. Как работи двигателят на гръмотевичната буря?
7. и как работи двигателят на озона?

(Prof. Dr. Konstantin Meyl)

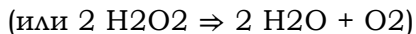
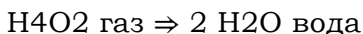
1. образуване на облаци

Съвременният консенсус сред експертите по този въпрос е: облаци се образуват, наред с другото, върху откритите водни повърхности на световния океан. Твърди се, че в тях участва и слънчевата радиация. За видимите облаци се казва, че се образуват чрез кондензация на водни кристали или водни капки.

Искам да противореча на това и да предложа друг модел: 2 H₂O се съединяват на повърхността на водата, за да образуват газа H₄O₂. Този газ има малко по-различни свойства. Той тежи приблизително толкова, колкото въздухът в нашата среда (O₂). Трябва обаче да се добави средното тегло на H₄. От друга страна, увеличаването на обема за сметка на теглото води до явление, което компенсира ефекта [1]. По този начин газът се издига на височина 1000 м и повече.

Тъй като отделните молекули на газа освобождават слабо свързани водородни диполи, теглото им като H₄O₂ ще намалее допълнително. В резултат на това облаци могат да се издигнат на височина до 8 km.

Силното сгъстяване на газа обръща този процес и разтваря молекулата на газа:

Това означава, че вали дъжд [2]. (Във втория случай съдържанието на кислород във въздуха също се увеличава донякъде. Това може да се наблюдава особено при разходка в гората).

2. топлинни разлики

Когато H_2O се нагръва в чайник, преминаването във воден газ става само при температурата на кипене (от 100°C). При H_2O_2 тази бариера е много по-ниска. Огледалото в банята например може да се замъгли при температури от 30° до 40°C . Този ефект може да се обясни с ниската температура на кипене на газа H_2O_2 .

Когато H_2O се превръща в газ, той се нуждае от всичките си електрони за своя пръстен: 8 e- за $n = 2$ според атомния модел на Бор [3]. Водородът като дипол не е достъпен за пръстеновидната структура. Необходима е дори най-вътрешната и най-плътно свързана електронна двойка. Това увеличава нуждата от енергия.

Това е еквивалентно на O и на O_2 в съответното газово състояние. Въпреки че същите условия се отнасят и за O като атом, това състояние се среща само в екстремни природни случаи. От друга страна, при нормални условия съединението на два кислородни атома като O_2 е често срещано.

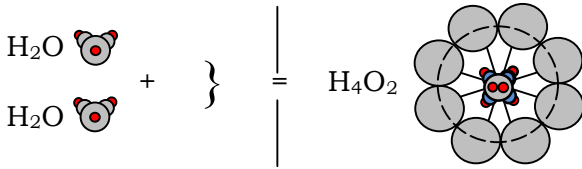
При O_2 8-те електрона в пръстена са разпределени между двата кислородни атома. Освен това за двойната връзка са необходими по 2 електрона, а 2 e- остават като най-вътрешна двойка електрони. Това преобразуване се нуждае от много по-малко енергия. (според Нилс Бор за $n = 2$):

Ядрото се образува от двата O-атома: $|\text{O} = \text{O}|$

Така че това, което е очевидно за O_2 , е валидно и за H_2O_2 . Водородът образува диполи (H^+/e^-), които се прикрепят към ядрото без никакво ограничение.

Така газът H_2O_2 не се нуждае от 100° , за да се образува.

3. структура на водата с H4O2

Вода: течна ($n = 1$) | газообразна ($n = 2$)

Фигура 1: Образуване на вода от течност до газообразно състояние като H4O2.

Както беше казано, ядрото на H4O2 в газообразен вид се състои от 2 кислородни атома: $|O = O|$.

Всяка молекула O свързва 4 електрона,
и двата O: 8 e-
и 8 електрона в пръстена ($n = 2$): 8 e-
(H4)O2: 16 e-.

Четири електрона образуват дипол с водорода, които се прикрепят към ядрото и не се отчитат.

Сравнението на водния газ (H4O2) и водните пари (H2O) показва почти идентични свойства, поради което те почти не се различават: Същият брой молекули присъстват в даден обем и с осем пръстеновидни електрона.

Когато кондензира обратно до течна вода, тя спонтанно се разпада на H2O. H4O2 е трайно стабилен само в газовата си структура. Той приема структурата при температури доста под 100 °C, което може да служи като отличителна характеристика.

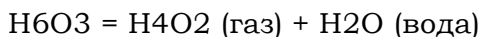
Колкото лесно може да се образува H4O2 от 2 H2O и колкото слабо са свързани двете водни молекули, толкова лесно се разлагат отново. Това означава, че вали дъжд.

4. облаци под налягане

H_4O_2 се държи по съвсем различен начин, когато налягането в облаци се увеличи и се появят мълнии, например при сблъсък на облаци.

По този начин $H_4O_2 + H_2O = H_6O_3$

може да се образува силен рев, който се възприема като гръм. Газът генерира собствена видима запалителна енергия. Когато отново промени структурата си, газът се разлага на

или на $H_6O_3 = 3 H_2O$ (вода)

И в двата случая се получава дъжд, който пада обратно на Земята. Освен това взривната вълна, причинена от мълния, също може да представлява опасност. Като се има предвид ефектът на взрива, ударната вълна се равнява на около 30 kg тротил.

Въпреки това само 10 % от всички мълнии удрят земята. По-голямата част от тях са облачни или космически мълнии.

Нобеловите лауреати (като Чарлз Т. Р. Уилсън) вече напълно са пропуснали целта със своите разсъждения, като са предположили космически заряди и разделяне на заряда в гръмотевичните облаци. Те разглеждат мълнията като изравняване на потенциала между облака и земята. Това може да е вярно за 10 % от земните мълнии. Въпреки това необходимата напрегнатост на полето от около 3 милиона волта на метър никога не е била измервана. Във всеки случай това не е вярно в повече от 90 % от случаите.

5. H₂O₃ с озон

Мълнията се причинява от структурната промяна в H₂O₃. Тя винаги е придружена от силен гръм. Мълнията също така не се насочва директно към целта, а по-скоро проблясва, трепти и се разпространява върху няколко цели в случай на земна мълния.

Като друга възможност H₂O₃ избягва нагоре или удря странично (90 % от всички мълнии). Облачната мълния, обикновено наричана листовата мълния, може изобщо да не предизвика дъжд. Тя се нарича още тиха мълния, лятна мълния или суха мълния.

Мълнията винаги се запалва на малка височина. Листовата мълния се появява като плосък светлинен ефект на нощния хоризонт. Едва след това се проявява ниското тегло на газа H₂O₃. Тези светкавици се носят на много по-големи височини, но остават до голяма степен невидими за нашите очи.

Ако две водни молекули могат да бъдат обединени в една, то това би трябвало да се получи и при три. За да се свърже свръхкритичната вода, трябва да се приеме висока енергия.

Такава би била при 18 пръстеновидни електрона и би трябвало да се намира само над критичната точка. За да се образува свръхкритична вода, е необходима температура не по-ниска от 374°C и налягане 221 bar (според речника).

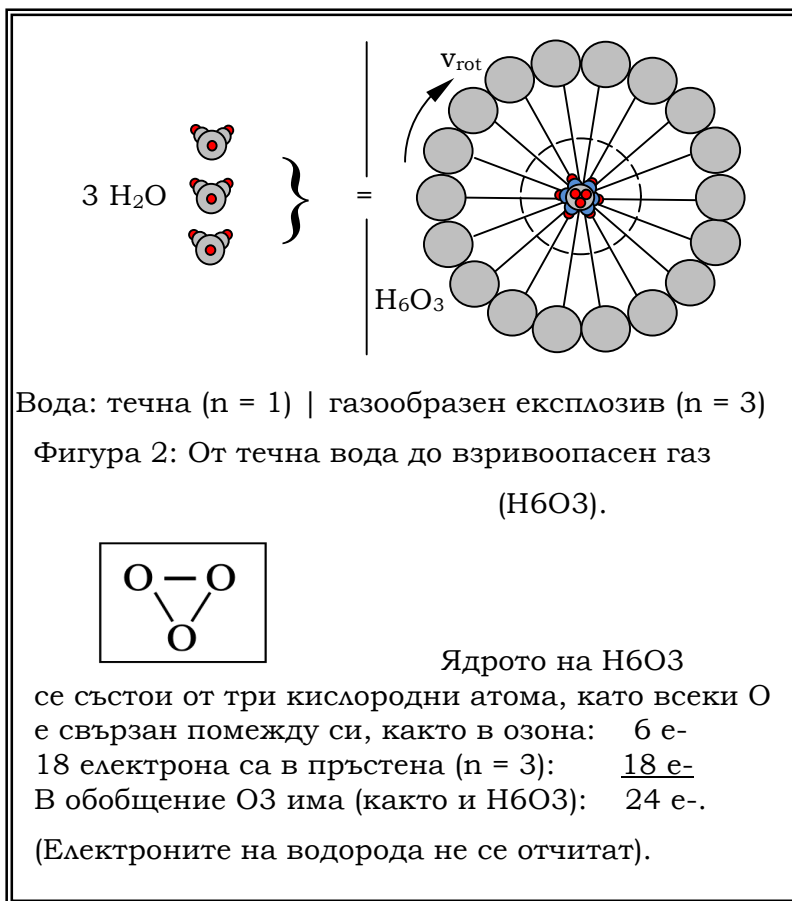
Високата температура е необходима, за да се изпратят допълнителните електрони в пръстена по-навън. Освен това разширяването на обема е свързано с повишаване на налягането и температурата.

$$P_{\text{krit}} = 221 \text{ bar}$$

$$T_{\text{krit}} = 374^\circ - 20^\circ = 354^\circ \text{ C}$$

$$V_{\text{krit}} = 1170000/221,354 = 15 \text{ пъти разширение.}$$

Това означава, че когато се впръсква свръхкритична вода (при P_{krit} и T_{krit}), обемът (V_{krit}) ще се увеличи най-малко 15 пъти при запалване [2].

6. двигател на вода, съдържаща озон

Молекулата на H_6O_3 е изключително симетрична и много напомня на озона (фиг. 2). Тя може да се нарече и озоносъдържаща вода. С тази вода, съдържаща озон, искаме да управляваме воден двигател, който може да бъде наречен и "двигател за гръмотевици".

Известни са само няколко примера за енергийно-техническо използване на H_2O_3 . Сещам се за ядрената катастрофа в Чернобил през 1986 г. Тогава са били изпълнени условията за температура и налягане, за да възникне парна експлозия.

Според разкази на очевидци две експлозии са се появили малко една след друга, като първата е била по-малка парна експлозия, която е разкъсала реактора. Секунди по-късно е последвала много мощна експлозия, която се приписва на водорода.

Това обаче е трудно да се съгласува с друго наблюдение. Според наблюдението на един рибар [4] от отворения реактор се е изстреляла синя светкавица на височина над 3 км. Дори 35 години по-късно спекулациите за произхода на синия цвят продължават да процъфтяват.

H_2O , използвана като вода за гасене, е изпаднала в критично състояние по време на експлозията и се е изпарила внезапно. Като H_2O_3 тя може да достигне наблюдаваната височина. Въпреки това, когато водните пари попаднат в студените слоеве на въздуха, някои молекули ще паднат обратно на по-ниски орбити, светещи в синьо.

Синият цвят напомня за озоновия слой и синьото небе, когато озонът се променя от квантово число ($n = 3$ на $n = 2$); и по този начин 8 електрона падат обратно от $r_3 = 477 \text{ pm}$ на $r_2 = 212 \text{ pm}$ и в същото време 10 електрона падат обратно от $r_3 = 477 \text{ pm}$ на $r_1 = 53 \text{ pm}$, съответно на радиуса на газовата молекула, излъчваща син цвят.

Това е чисто структурна промяна със същите модули, а не химична реакция. Допълнителни доклади за експлозиите на водни пари и техните катастрофални последици можете да намерите в [5].

Това обяснение в общи линии очертава изискванията към водния двигател [вж. също 2 и 3].

В. Воден двигател с озон (проф. д-р К. Мейл)

Сега, когато са изпълнени предпоставките за разглеждане на крайното заключение, може да се установи концепцията за конструиране на машина за гръмотевици на водна основа.

7. Машината за гръмотевична буря с H₂O₃.

Като начало, конвенционалният дизелов двигател с висока плътност - обикновено като четиритактов двигател - се счита за основа,. Освен това трябва добре да се обмисли смазването за продължителна работа, както и използването на неръждаеми материали. Например, керамичен двигател би бил подходящ.

Първи ход: Първата фаза на четиритактовия двигател е свързана с всмукването, при което течната вода се впръсква в цилиндъра заедно с газ, за предпочитане с малко отработени газове. Газът е необходим поради несвиваемостта на водата. От друга страна, газът е добре съгъваем и ще предаде налягането на водата.

Втори ход: Следва фазата на съгъвяване, при която водата се компресира до течно състояние, което ѝ позволява да се съедини и да образува 3 (H₂O) = H₂O₃. Това се подпомага от магнитното поле, което предизвиква въртене на електрически заредения пръстен перпендикулярно на равнината на въртене, за да се получи магнитна компонента (vrot на фиг. 2).

Обикновено по този начин могат да се слоят най-много 2 молекули H₂O, докато и двете се въртят една срещу друга и компенсират магнитното си поле по този начин (вж. пара-вода). 3 H₂O може да се слее само ако молекулите са подравнени във външно поле (в смисъл на орто-вода). За тази цел на буталото може да се монтира силен постоянен магнит, а ако е необходимо, и втори магнит в цилиндровата глава, за да се усили полето.

3-ти ход: Третият такт е фазата на разширяване, при която се освобождава използваемата енергия. Той се задейства в горната мъртва точка от импулс на запалване или от самозапалване. Следва верижна реакция.

Отделни е-частици напускат молекулярната връзка в посока към пръстена. Според закона за газовете това увеличаване на обема води, наред с другото, до повишаване на температурата. По този начин газът, който задвижва буталото, се създава експлозивно. Генерирането на достатъчно количество "гориво" е предпоставка за постигане на максимална ефективност. То се създава по време на сливането на 3 H₂O във взривоопасен газ H₆O₃.

4-ти ход: След това безвъглеродно горене горещият газ се изхвърля в 4-та фаза. В това състояние газът е по-лек от въздуха и се издига нагоре. Той се връща на земята само когато се регенерира до водни пари или като единични дъждовни капки.

Това връщане във вода може да се осъществи и в последващ каталитичен конвертор. Получената вода може да се използва повторно, за да се намали потреблението на вода.

8. Двигател с H₆O₃ като двутактов двигател

Благодарение на рецикулацията на отработените газове е възможна евтина експлоатация на двутактов двигател.

Първи такт: При първия такт се изхвърлят около 80 % от използваните газове. Останалите 20 % отработен газ се обогатяват с прясна вода, която се впръсква в горивната камера чрез дюза и след това се компресира заедно с отработения газ.

Както вече беше споменато, това се случва в магнитното поле между двата полюса (в горния мъртъв център).

Втори ход:

Вторият етап започва непосредствено след горната мъртва точка със запалването на сместа. Електроните се хващат един друг "за ръка" магнитно, докато се движат навън в пръстена. Състоянието ще се промени до това на газ ($n=3$) експлозивно, като се разширява и извършва желаната работа.

Вече познаваме този процес от концепцията за четиритактовия двигател, с тази разлика, че вторият такт е непосредствено последван от първия. По този начин един двутактов двигател теоретично има до два пъти по-голяма мощност в сравнение с четиритактов двигател.

Друго предимство на двутактовия двигател е избягването на азотните оксиди в отработените газове, като например азотния оксид N_2O .

Ако се докаже, че е целесъобразно новото, несвиваемо "гориво" да се смесва с газ, отработените газове трябва да се използват в полза на околния въздух. Остатъчният газ е горещ и само частично съгъстяем, като по този начин упражнява налягане върху впръсканата вода. Рециркулацията на отработените газове може до голяма степен да избегне създаването на азотни съединения в отработените газове.

Следователно водният двигател получава като гориво вода, която променя структурата си по магнитен път, запалва се и се превръща в H_2O_3 . Озонът O_3 е обогатен от 6 водородни дипола, които се вписват без ограничение в полето, което държи заедно пръстена, състоящ се от 18 електрона.

На голяма надморска височина външната температура ще се понижи, което ще накара удължената молекула да се разпадне обратно във вода. Тя ще образува облаци и дъжд.

(Prof. Dr.-Ing. Konstantin Meyl),

Радолфцел, 1 март 2021 г.

С. Озонов двигател (резюме)

базиран на гориво, произведено от кислород вместо от въглерод, и с озон O_3 , съответно H_6O_3 , вместо с въглероден диоксид CO_2 като отработен газ.

9. двигател с вътрешно горене (състояние на техниката)

В двигателя с вътрешно горене в горивна камера се изгаря запалима смес от някакво гориво с кислород от въздуха. Използва се топлинното разширение на газа. Наред с другото се отделя CO_2 , който според последните политически насоки е парников газ, който трябва да се избягва.

Строго погледнато, общо 18 от 22-те електрона в атомната обвивка на въглеродния диоксид са разположени в пръстен (според атомния модел на Бор за квантовото число $n = 3$). Останалите 4 електрона служат като свързващи елементи за ядрото O-C-O.

Вследствие на спина всеки електрон образува противоположен северен и южен магнитен полюс, поради което те ще се привличат един друг чрез полюсите си и ще се съединяват, за да образуват пръстен.

Това газообразно състояние трябва да се поддържа от едно запалване до следващото, за да се разгърне пълният му ефект. По време на тази фаза пръстенът се стабилизира и електроните не могат да паднат обратно в ядрото.

Вследствие на това обемното разширение на газа се използва при температурата на запалване (над критичната температура на газовата смес).

10. озонен двигател (критика на състоянието на техниката).

Днешният бензин обаче е дискредитиран като парников газ поради интензивното производство на CO₂. Ако използването на въглерод не е необходимо и изгарянето не е необходимо за разширяване на обема, тогава въглеродът може да бъде заменен с кислород. Конвенционалният двигател с вътрешно горене се превръща в озонен двигател.

Обемното разширение и температурата на запалване (намалена с 40 K) са приблизително еднакви и при двата двигателя. Вместо гориво на въглеродна основа в горивната камера се впръсква вещество на кислородна основа. При изпускателната тръба вместо CO₂ вече се отделя озон (O₃), който се издига в озоновия слой.

Поради местната ниска температура той ще се трансформира обратно (до $n = 2$) в кислород O₂ и ще стане достъпен за нашето дишане в преобладаващата си част.

Основната разлика с днешните двигатели е, че горивата на въглеродна основа се зареждат единствено срещу пари, докато озонът може да се произвежда спонтанно от кислород или H₂O, който до голяма степен е безплатен. При производството му обаче се консумира енергия, която се приспада от произведеното количество.

Както беше споменато, температурното ниво за озона е с около 40°C по-ниско в сравнение с бензина. Критичната точка е при -12°C. За да се гарантира, че превръщането от $n = 2$ в $n = 3$ не настъпва твърде рано, веществото трябва да се поддържа под -12°C или да се произвежда на място. Едва когато достигне горивната камера, превръщането може да бъде

иницирано от искрата на запалването (при около 200°C) и да премине в разширяване на газа.

По-подробно, общо 18 от 24-те електрона в атомната обвивка на озона (O₃ при n = 3) са разположени в пръстен. Останалите 6 електрона служат като свързващи агенти за 18-те йонизирани ядра, като всяко кислородно ядро образува единична връзка с всяко от другите две (идеална конфигурация).

11. озоносъдържащ воден двигател (описание)

Както беше споменато, възможно е директно извличане на кислород от водата. Течното състояние има няколко предимства: H₂O може да се върти, да се подрежда електрически и магнитно, а разстоянието до съседите е минимално (водни колоиди във верижна структура).

По този начин водата може да се стопи в желаната форма чрез компресиране. (Желаната цел е H₆O₃, състояща се от озона O₃, който може да включва и 6 водородни дипола (6H = 3H₂) в ядрото).

Първоначално водата, впръскана в буталото, е в течно състояние поради високата степен на компресия (напр. подобно на дизелов двигател). След горната мъртва точка действителната експлозия се предизвиква от искрата на запалването. Внезапно тя ще се разшири в озоносъдържащ воден газ. Критичната точка се достига при свръхкритична вода (според речника при 374 °C и налягане 221 бара). В този момент настъпва значителна промяна в обема, която задвижва буталото.

Водата се появява като течност и в три различни газообразни форми:

(а) като облаци в хладна среда (като 2 H₂O = H₄O₂),

б) като водни пари (от 100 °C) от точката на кипене с много по-ниско тегло и

в) като свръхкритични водни пари, съдържащи озон ($3 \text{ H}_2\text{O} = \text{H}_6\text{O}_3$). Това е особено взривоопасната форма на водата, която дава възможност за образуване на мълнии. Предполага се, че тя служи като източник на задвижване в озонсъдържащия двигател.

Очевидно тази система не се ограничава само до моторните превозни средства, а може да се приложи разумно навсякъде, където предишните въглеродни горива могат да бъдат заменени с озон или озонсъдържаща вода, за самолети и ракети, като задвижване на кораби, камиони или автомобили и т.н.

12. регулиране на лицензите

Озоновият двигател или двигателят с озонсъдържаща вода, се характеризира като,

12.1 двигател, който работи с кислород или с вода вместо с въглеродно моторно гориво. Той се разширява в озон O_3 или в H_6O_3 . В резултат на това не се отделя въглероден диоксид (CO_2).

12.2 Проф. д-р инж. Константин Майл е подал заявка за патент за озонов двигател или двигателя с озонсъдържаща вода (на 21 октомври 2021 г.):

EN 10 2021 127 321.8

12.3 Озоновият двигател или озонсъдържащият воден двигател може да бъде произвеждан и продаван от всеки за експериментални цели изключително като единична бройка: за максимум 1 бройка на месец, патентът остава "отворен код"; т.е. може да се разработва и продава малко и управляемо количество двигатели без лицензионни такси: макс. 1 двигател за работилница и месец.

12.4 Препоръчва се изобретателят да бъде информиран (на немски език) за произведените за

експериментални цели двигатели с озон или озоносъдържаща вода.

12.5 Озоновият двигател или озоносъдържащият воден двигател подлежи на лицензиране за търговска употреба в Германия и в чужбина. По-подробна информация може да бъде получена от изобретателя.

литература

- [1] K. Meyl: Certificate for being Co-chair at the 4th Int. Conf. On particle physics, Dec. 2018, Valencia and:
K. Meyl: Ignorance of the Cosmic Blue Shift. London Journals Press, 2020 LJRS: A, Vol.20, Iss.8, pg. 65 ff.
- [2] K. Meyl: Wassermotor mit Ozon, CO₂ freier Betrieb von Fahrzeugen, Maschinen, Schiffen und Flugzeugen, (nur in Deutsch) Indel Verlag 2021, www.etzs.de.
- [3] K. Meyl: *Gas and Water*, potential vortex, Volume 5, Indel Verlagsabteilung 2020 (english) www.meyl.eu
- [4] D.Röhrlich: Tschernobyl, Neue Hypothese zur Atomkatastrophe, Deutschlandfunk
- [5] U.Schumann: Dampfexplosion, KfK 3388, 8/1992
(in deutsch)
K. Meyl: Potentialwirbel alle Bände 1-5 zu 60 € + Post
(or english)
K. Meyl: Potential Vortex, Vol. 1-5, 60 € + shipping
in the shop of www.meyl.eu